

Vertoont een Kleuter al Geweten?

Nannie van Wehl

aar heeft men 't nog al eens over, tegenwoordig. Hier is een verhaal, van a—z waar. De kleuter is nèt drie jaar geworden. Ze is zéér intelligent. Kent vele onzer beste kinderversjes, oud en nieuw, die ze zingt of opzegt, liefst het laatste. Ze spreekt bijna volmaakt. Als ze opzegt, doet ze dat met hart en ziel. Onlangs wist haar moeder een mislukkend kinderpartijtje voor een kwartier te redden, door haar dochter versje voor versje op te geven, dat ze zingen of opzeggen moest, opdat het geheel onthutste gastvrouwje, jong moedertje, even kon bekomen. Het jonge publiek waardeerde het z i n g e n het meest en zij zette telkens opnieuw kwinkelerend in. Nu dan, deze kleuter moest het beleven, dat haar lieve, heel jonge moeder voor zeer langen tijd naar een klein ziekenhuis moest. Het geheele leven thuis was spoedig op dien toestand ingericht. Zóó laat naar moeder — zóó lang blijven. Tweemaal op een dag mochten de beide kinderen, dat van drie jaar en een van een half jaar, haar moeder bezoeken, onder geleide van Juf. Maar 's ochtends had Juf het wel eens zóó druk, dat ze niet met de beide kinderen op tijd kon zijn bij mevrouw.

In een kleine plaats, in een klein ziekenhuis gaat alles zooveel gemoedelijker. Na een paar besprekinkjes en wat smeekende blikken uit jonge oogen mocht klein Suusje 's morgens klokke elf naar haar Mammie gaan. Tot half een was 't morgenbezoeken. Tusschen haar huis en 't ziekenhuis lag wel een niet te verwaarloozen afstand, maar ze hoefde nergens over te steken, slechts tweemaal een hoek om te slaan over een tegelen trottoir.

Bij den ingang kenden ze de kleuter al gauw en hadden plezier in haar steeds volledigen morgengroet: „Dag Portier! Dag zuster Jettie! Dag dokter Vermeulen, —“

Sedert ze alléén kwam, was ze voortdurend de eerste aan Mammies bed geweest. De jonge moeder was op 'r ziekbed dezelfde stralende, blozende, opgewekte verschijning gebleven als 't H.B.S.-kind was geweest, dat ze

nog niet zoo heel lang geleden had „uitgegaan“. Dus was 't daar 's morgens tusschen moeder en dochter een begroeting van jewelste, waar de verpleegsters vaak om een hoekje naar keken.

Maar er kwam een morgen, dat er al een bezoeker bij Mammie zat! En nog wel een, die Suusje niet kendel

„Suusje, dat is mevrouw Veenstra. Mevrouw Veenstra, dat is Suusje!“

„Dag mevrouw Veenstra!“ zei Suusje, onberispelijk, en stak een handje uit — natuurlijk het rechterhandje.

Mevrouw Veenstra was een generatie ouder dan Mammie. Ze vroeg: „En komt Suusje zoo heerlijk iederen morgen haar Mammie opzoeken?“

„Ja, mevrouw Veenstra.“

„En is Suusje thuis wel heel zoet, nu Mammie er niet is?“

Geen antwoord van Suusje, maar een lichte blos begint haar wangen te kleuren.

Moeder zegt opgetogen: „O, mevrouw Veenstra, Suusje is altijd zoet! Ze is zoo lief voor haar zusje en ze helpt Juf zoo goed en ze vertelt Mammie zooveel, of ze zingt of ze zegt versjes op. Ja, Suusje is een lief meisje.“

Suusjes blos is dieper geworden. Haar hoofdje buigt zich.

„Wel Suus, wat is er?“ vraagt moeder verwonderd.

„Suusje is niet heelemaal lief!“ zegt de kleine biechteling.

Ze staat tusschen twee stoelen in, steunt op ieder met een handje en gaat een beetje schommelen, zeer klaarblijkelijk om zich een houding te geven.

„Niet heelemaal lief?“ vraagt moeder, niet al te ongerust. „Wat doe je dan weleens voor stouts?“

Nu staat Suusje stil tusschen de stoelen. Haar krullebol buigt nog dieper, haar nu vuurroode blos is gestegen tot de wortels van haar haren.

Diep beschaamd, heel zachtjes, maar toch heel duidelijk zegt ze:

„Suusje roept tòch wel eens in haar bedje!“